

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1So/41/2012
Identifikačné číslo spisu:	8012200022
Dátum vydania rozhodnutia:	13.11.2012
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:8012200022.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: D. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q., proti odporkyni: Sociálna poisťovňa - ústredie, so sídlom Ulica 29. augusta č. 8, 813 63 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí správneho orgánu v konaní o starobnom dôchodku, na odvolanie odporkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 07. marca 2012 č. k. 5Sd/2/2012-14, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 07. marca 2012 č. k. 5Sd/2/2012-14 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

1. Rozhodnutím č.: XXX XXX XXXX z 25. októbra 2011 (bolo doručené navrhovateľovi dňa 10.11.2011) odporkyňa zamietla žiadosť navrhovateľa o priznanie starobného dôchodku konštatujúc, že navrhovateľ nespĺňa podmienky uvedené v ustanovení § 65 a § 274 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení zákona č. 555/2007 Z.z. (ďalej v texte rozsudku len „zák. č. 461/2003 Z.z.“).

2. Odporkyňa s odkazom na ustanovenie § 174 ods. 1 písm. c) zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení (ďalej v texte rozsudku len „zák. č. 100/1988 Zb.“) ďalej uviedla, že ku dňu 25. januára 2008 navrhovateľ odpracoval v

a) III. pracovnej kategórii 19 rokov a 205 dní,

b) I. pracovnej kategórii ani jeden deň,

a preto podľa odporkyne nie je u navrhovateľa splnená veková podmienka nároku na starobný dôchodok.

3. Dobu služobného pomeru od 03. januára 1973 do 15. júna 1992 a doba vojenskej služby od 2. októbra 1970 do 26. apríla 1972 odporkyňa odmietla navrhovateľovi zhodnotiť pre nárok na starobný dôchodok.

4. Ďalej odporkyňa nasledujúcim rozhodnutím (ďalej len „zmenové rozhodnutie“) č.: XXX XXX XXXX z 20. decembra 2011 (bolo doručené navrhovateľovi dňa 22.01.2012) odporkyňa opätovne vyslovila, že zamietla žiadosť navrhovateľa o priznanie starobného dôchodku konštatujúc, že navrhovateľ nespĺňa podmienky uvedené v ustanovení § 65, § 255 ods. 1 a § 274 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. a § 174 ods. 1 písm. b) zák. č. 100/1988 Zb.

5. Svoje zmenové rozhodnutie odporkyňa po citácii hore uvedených ustanovení § 66 ods. 1 a 2 a § 274 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. odôvodnila odkazom na potvrdenie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie personálnych a sociálnych činností č. SPC-OSZ-VZ-28.070-15/2011 z 20.09.2011, podľa ktorého bol navrhovateľovi v zmysle § 119 a § 120 zákona č. 410/1992 Zb. o služobnom pomere príslušníkov Policajného zboru Slovenskej republiky od 16. júna 1992 priznaný príspevok za službu, ktorý sa od 1. júla 2002 považuje podľa § 124 ods. 3 písm. a) zákona č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, za výsluhový dôchodok.

6. Ďalej uviedla, že nárok na príspevok za službu zhodnotil navrhovateľovi nasledujúce doby:
- od 2. októbra 1970 do 26. apríla 1972 - základná vojenská služba v I. kat. funkcií,
- od 3. januára 1973 do 30. novembra 1975 - služobný pomer v policajnom zbore v I. kat. od 3. januára 1973,
- od 1. decembra 1975 do 30. novembra 1981 - služobný pomer v policajnom zbore v II. kat. funkcií,
- od 1. novembra 1981 do 15. júna 1992 - služobný pomer v policajnom zbore v I. kat. funkcií.

7. Vzhľadom na to, že hore uvedené obdobia dôchodkového poistenia boli podľa odporkyne zhodnotené pre nárok na príspevok za službu, vyslovila v zmenovom rozhodnutí záver, že toto obdobie nepovažuje za obdobie dôchodkového poistenia získané pre nárok na starobný dôchodok podľa zák. č. 461/2003 Z.z.

8. Z vyššie uvedených skutočností mala potom odporkyňa jednoznačne preukázané, že navrhovateľ získal obdobie výkonu služby v rozsahu najmenej 15 rokov, teda v rozsahu zakladajúcom nárok na výsluhový dôchodok. Na uvedenom základe mu preto oznámila prostredníctvom zmenového rozhodnutia, že navrhovateľ dôchodkový vek dovŕši až 25. januára 2013, a preto jeho žiadosť o priznanie starobného dôchodku k 25. januáru 2008 zamietla.

9. Záverom odporkyňa stručne konštatovala, že týmto mení svoje pôvodné rozhodnutie zo dňa 25. októbra 2011.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

10. Proti hore citovanému pôvodnému (skoršiemu) rozhodnutiu odporkyne z 25.10.2011 podal navrhovateľ opravný prostriedok z 25.11.2011 na Krajský súd v Prešove prostredníctvom odporkyne.

11. Krajský súd v Prešove ako súd prvého stupňa preskúmal napadnuté rozhodnutia a konanie ktoré im predchádzalo, vypočul zástupcu odporkyne s tým, že podľa § 250g ods. 2 O.s.p. konal a rozhodol v neprítomnosti navrhovateľa, ktorý bol o termíne pojednávania riadne upovedomený, na pojednávanie sa nedostavil, z neúčasti sa neospravedlnil, oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu a dospel k záveru, že opravný prostriedok je dôvodný, lebo rozhodnutia odporkyne vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci.

12. Po úvodnom zhrnutí predchádzajúceho sociálneho konania, s odkazom na ustanovenia § 255 ods. 1

veta prvá, § 255 ods. 5 a § 274 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. a § 124 ods. 3 písm. a) zákona č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov (ďalej na účely tohto rozsudku len „zák. č. 328/2002 Z.z.“) krajský súd zdôraznil, že navrhovateľovi ku dňu 25.01.2008, ku ktorému žiadal priznať starobný dôchodok, nebola priznaná žiadna výsluhová dávka podľa zák. č. 328/2002 Z.z., a teda vyššie uvedenú dobu služby v policajnom zbore nemožno s poukazom na § 255 ods. 5 zák. č. 461/2003 Z.z. vylúčiť z obdobia dôchodkového poistenia. Záver odporkyne, že doba služby sa nepovažuje za dobu poistenia, podľa krajského súdu nezodpovedá zákonu.

13. Súčasne krajský súd poukázal na to, že rovnaký právny názor vyslovil Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 9So/112/2009 zo dňa 30.06.2010.

III.

Odvolanie odporkyne/stanoviská

A)

14. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 26.04.2012 (č. l. 19) proti rozsudku prvostupňového súdu odporkyňa na prvom mieste poukázala na to, že v zmysle potvrdenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. SPC-OSZ-VZ-28.070-15/2011 z 20.09.2011 bol navrhovateľovi podľa § 119 a § 120 zákona č. 410/1992 Zb. o služobnom pomere príslušníkov Policajného zboru Slovenskej republiky od 16. júna 1992 priznaný príspevok za službu, ktorý sa od 1. júla 2002 považuje podľa § 124 ods. 3 písm. a) zák. č. 328/2002 Z.z. za výsluhový dôchodok.

15. Ďalej odporkyňa uviedla, že navrhovateľovi bola zhodnotená nasledovná doba:

- a) od 02. októbra 1970 do 26. apríla 1972 - základná vojenská služba v I. kat. funkcii,
- b) od 3. januára 1973 do 30. novembra 1975 - služobný pomer v policajnom zbore v I. kat. funkcii,
- c) od 1. decembra 1975 do 30. novembra 1981 - služobný pomer v policajnom zbore v II. kat. funkcii a
- d) od 1. novembra 1981 do 15. júna 1992 - služobný pomer v policajnom zbore v I. kat. funkcii.

16. Rovnako odporkyňa poukázala na to, že podmienkou vzniku nároku na starobný dôchodok podľa § 174 ods. 1 písm. b) zák. č. 100/1988 Zb. je, že zamestnanie pracovnej kategórie alebo služba I. alebo II. kategórie funkcií trvali k 31. decembru 1999; za zamestnanie sa na tieto účely považujú i náhradné doby a doby uvedené v § 5 ods. 1 a v § 6 ods. 1 nariadenia vlády Československej socialistickej republiky č. 117/1988 Zb.

17. Odporkyňa s prihliadnutím na to, že hore uvedené doby výkonu služby boli navrhovateľovi zhodnotené pre nárok na príspevok za službu, ktorý sa považuje od 1. júla 2002 za výsluhový dôchodok, nepovažuje túto dobu za obdobie dôchodkového poistenia získané pre nárok na starobný dôchodok podľa zák. č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení.

18. V súvislosti s uvedeným pritom zdôraznila, že nie je rozhodujúca skutočnosť, či bol priznaný výsluhový dôchodok, a to z dôvodu, že podľa iného ustanovenia § 60 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z.z. postačuje získanie výkonu služby policajta v rozsahu zakladajúcom nárok na výsluhový dôchodok.

19. Takisto odporkyňa zdôraznila, že v ustanovení § 121 ods. 2 zákona č. 410/1991 Zb. o služobnom pomere príslušníkov Policajného zboru sa jednoznačne uvádza, že pri súbehu nároku na príspevok a na starobný, invalidný, čiastočný invalidný dôchodok alebo na dôchodok za výsluhu rokov podľa predpisov o sociálnom zabezpečení patrí oprávnenému podľa jeho voľby buď príspevok, alebo dôchodok. Z citovaného § 121 ods. 2 preto odporkyni vyplýva, že príspevok za službu mal nahrádzať dôchodkovú dávku zo všeobecného systému sociálneho zabezpečenia.

20. Vo vzťahu k právnomu názoru citovanému krajským súdom z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9So/112/2009 zo dňa 30.06.2010 sa odporkyňa nevyjadřila.

21. Záverom odporkyňa požadovala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil a rozhodnutie odporkyne v spojení so zmenovým rozhodnutím odporkyne zo dňa

20. decembra 2011 ako vecne správne potvrdil.

B)

22. Vyjadrenie navrhovateľa sa v súdnom spise v čase rozhodovania vo veci nenachádzalo.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

23. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 subsidiárne § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250s veta druhá O.s.p. odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 v spoj. s § 250l ods. 2 O.s.p.) jednomyselne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

24. Najvyšší súd sa stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených odporkyňou. Na druhej strane podstatou odvolania ako aj opravného prostriedku, ktorým sa navrhovateľ domáha preskúmania rozhodnutia odporkyne, je právna otázka, v akom vzťahu je obdobie výkonu služby v rozsahu zakladajúcom nárok na výsluhový dôchodok podľa osobitného právneho predpisu k obdobiu, ktoré treba považovať za obdobie dôchodkového poistenia. Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

25. Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednáwanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich odlišných zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody) najmä vo vzťahu k dôvodom na zrušenie zmenového rozhodnutia.

1) K zrušeniu zmenového rozhodnutia:

26. Predovšetkým Najvyšší súd pri svojom odvolacom prieskume upriamuje pozornosť na nárok, ktorý navrhovateľ vyslovil vo svojom opravnom prostriedku z 25.11.2011, podľa ktorého sa domáhal preskúmania rozhodnutia Sociálnej poisťovne - ústredie č. XXX XXX XXXX X zo dňa 25.10.2011. Z uvedeného vyplýva, že sa nedomáhal, ani v tom čase nemohol mať objektívne vedomosť, že by bolo vydané zmenové rozhodnutie (vydané dňa 20.12.2012), ktoré krajský súd tiež podrobil súdnemu prieskumu.

27. V súvislosti s uvedeným Najvyšší súd zdôrazňuje ústavnú zásadu legálnosti a legitimacy konania štátnych orgánov „secundum et intra legem“. Je nepochybné, že v uvedenej veci odporkyňa vydala najskôr zamietavé rozhodnutie (viď bod č. 1) č.: XXX XXX XXXX z 25. októbra 2011. Je dôležité pri tomto úkone odporkyne zdôrazniť, že napriek tomu, že zákonodarca prostredníctvom § 172 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. výslovne vylúčil aplikačné účinky zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok), tak Najvyšší súd už vo svojej judikačnej praxi vyslovil právny názor, že napriek právnej skutočnosti, že niektoré osobitné zákony priamo vylúčili aplikáciu Správneho poriadku na osobitne

upravený rozhodovací proces, je nutné nielen v zmysle čl. 1 ods. 1 veta prvá ústavy Slovenskej republiky ale aj v zmysle Rezolúcie č. (77) 31 Výboru ministrov Rady Európy o správnom konaní zastávať právny názor, že zásady správneho konania sa musia vzťahovať aj na osobitné správne konania, ktoré subsidiárne pôsobenie Správneho poriadku výslovne vylúčili (m.m. bod č. 74 a nasl. rozsudku Najvyššieho súdu sp. zn. 1Sžr 68/2012 z 27.03.2012).

Tento právny názor je o to dôležitejší, že v zák. č. 476/2003 Z.z. jednoznačne absentuje prehľadný a jasný zoznam zásad, od ktorých je konanie podľa tohto osobitného zákona závislé.

Podľa § 172 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. v znení účinnom v čase vydania skoršieho rozhodnutia (25.10.2011) sa na konanie vo veciach sociálneho poistenia nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní. Všeobecný predpis o správnom konaní sa nevzťahuje ani na konanie vo veciach starobného dôchodkového sporenia v rozsahu upravenom týmto zákonom.

28. Taktiež je nepochybné, že svojim charakterom konanie pred odporkyňou spadalo do skupiny dávkových konaní (§ 172 ods. 3 písm. a/ zák. č. 461/2003 Z.z.). Nielen v zmysle ustanovenia § 209 ods. 1 veta druhá zák. č. 461/2003 Z.z. ale aj s prihliadnutím na zásady obsiahnuté v § 3 ods. 1 Správneho poriadku musí aj v dávkovom konaní dominovať zásada legality konania.

Podľa § 209 ods. 1 veta druhá zák. č. 461/2003 Z.z. rozhodnutie musí byť v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutočného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 3 ods. 1 Správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

29. V zmysle teórie správneho práva, s dôrazom na princíp právnej istoty (m.m. čl. 1 ods. 1 veta prvá ústavy) a s prihliadnutím na ustanovenia § 209 ods. 7, § 213 alebo § 219 zák. č. 461/2003 Z.z. je rozhodnutie správneho orgánu vydané v prvom stupni ním nezmeniteľné, pokiaľ zákon nepripúšťa opak (napríklad autoremedúrne konanie podľa § 219 ods. 3 zák. č. 461/2003 Z.z.).

Podľa § 209 ods. 7 zák. č. 461/2003 Z.z. chyby v písaní, v počtoch a iné zrejme nesprávnosti v písomnom vyhotovení rozhodnutia organizačná zložka Sociálnej poisťovne kedykoľvek aj bez návrhu opraví a upovedomí o tom účastníkov konania.

Podľa § 213 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. doručené rozhodnutie, proti ktorému sa nemožno odvolať alebo proti ktorému nemožno podať opravný prostriedok (§ 219), je právoplatné.

Podľa § 219 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. proti rozhodnutiu ústredia podľa § 179 ods. 1 písm. a) prvého bodu až tretieho bodu možno podať opravný prostriedok, o ktorom rozhoduje súd podľa osobitného predpisu.

30. Avšak odporkyňa, napriek povinnosti rešpektovať zásadu legality v čase obdržania (29.11.2011) opravného prostriedku navrhovateľa (tzn. po uplynutí 30 dňovej zákonnej lehoty vymedzenej v zmysle § 250m ods. 2 O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. na formuláciu námietok účastníka) bez uvedenia procesného právneho titulu vydala zmenové rozhodnutie z 20.12.2011, ktoré bolo navrhovateľovi podľa priloženého administratívneho spisu doručené až 22.01.2012.

31. Vykonať zmenu skoršieho rozhodnutia odporkyne v dávkovom konaní postupom ex offio je však prípustné iba na základe opravného rozhodnutia, a to iba za účelom nápravy evidentných väd v písaní alebo v počítaní. V prípade dispozitívneho úkonu účastníka, čo nastalo aj v tomto konaní o opravnom prostriedku, je legitímne očakávané, že ak odporkyňa nevyhoví úplne opravnému prostriedku, tak potom svoje napadnuté rozhodnutie nebude modifikovať a ani dopĺňať nijakým spôsobom argumentačne uľahčujúcim jej obranu v nasledujúcom súdnom prieskume jej rozhodnutia (napríklad dodatočným vyslovovaním záväzných právnych konštrukcií a z nich vyplývajúcich právnych názorov) s výnimkou jej písomného vyjadrenia podľa § 250e v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. Osobitný prípad predstavuje zmenové rozhodnutia podľa ustanovenia § 112 ods. 1 (spätné priznanie alebo zvýšenie dávky), ods. 2 (spätné odňatie dávky) alebo ods. 3 (zníženie dávky) zák. č. 461/2003 Z.z. o zmene dávky.

Iný zásah do doručeného, a tým aj záväzného textu rozhodnutia v dávkovom konaní, je zo strany správneho orgánu zákonne neprípustný a ústavne neudržateľný, a ako taký je nutné ho označiť za paakt.

Na základe uvedeného nie je možné ani prihliadnuť k právnym názorom odporkyne, ktoré sú v tomto pakte dodatočne vyslovené.

32. Avšak odporkyňa žiadny z týchto legitímnych dôvodov ako titul vydania zmenového rozhodnutia neuviedla a preto správne konal krajský súd, že napriek požiadavke navrhovateľa na zrušenie iba skoršieho rozhodnutia z 25.10.2011 zrušil aj zmenové rozhodnutie z 20.12.2011.

2) K zrušeniu skoršieho rozhodnutia:

33. Najvyšší súd z priloženého administratívneho spisu zistil, že odporkyňa rozhodnutím č. XXX XXX XXXX z 25. októbra 2011 zamietla žiadosť navrhovateľa o priznanie starobného dôchodku. Toto svoje rozhodnutie so všeobecne uvedeným odkazom na ust. § 174 zák. č. 100/1988 Zb. odôvodnila tým, že navrhovateľ nespĺňa podmienky uvedené v ustanovení § 65 a § 274 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. K otázke prekážok zhodnotenia doby služobného pomeru a doby vojenskej služby a inej doby z titulu ich súbehu sa nevyjadrila.

34. Krajský súd naopak vo svojom zrušujúcom rozsudku odkázal na právne závery vyslovené pri obdobnej veci (tzn. nárok navrhovateľky vykonávajúcej službu v Policajnom zbore na priznanie starobného dôchodku) prostredníctvom rozsudku Najvyššieho súdu sp. zn. 9So/112/2009 z 30. júna 2009.

35. Najvyšší súd v súvislosti s hore uvedeným rozsudkom zdôrazňuje, že pri aplikácii ustanovení § 255 ods. 1 a 5 zák. č. 461/2003 Z.z. boli vyjadrené nasledujúce právne názory:

„Výsluhový príspevok vzhľadom na iný spôsob jeho výpočtu nie je rovnocenný výsluhovému dôchodku, priznanému podľa § 39 zákona č. 328/2002 Z.z. Výsluhový príspevok je naďalej výsluhovým príspevkom podľa zákona č. 73/1998 Z.z. a za výsluhový dôchodok podľa zákona č. 328/2002 Z.z. sa iba považuje, najmä na účely trvania nároku na dávku výsluhového zabezpečenia, priznanú podľa predchádzajúcich predpisov.

Z uvedeného vyplýva, že navrhovateľke ku dňu 8. júna 2007, ku ktorému žiadala priznať starobný dôchodok, nebola priznaná žiadna výsluhová dávka podľa zák. č. 328/2002 Z.z. Dobu služby v policajnom zbore a SIS jej preto podľa § 255 ods. 5 zák. č. 461/2003 Z.z. nemožno vylúčiť z obdobia dôchodkového poistenia. Záver odporkyne, že doba služby sa nepovažuje za dobu poistenia, nezodpovedá zákonu. 9So/112/2009

Ustanovenie § 274 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. zakotvuje zásadu zachovania získaných nárokov, rešpektujúc predchádzajúcu právnu úpravu (zákon č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov), podľa ktorej sa nároky vyplývajúce zo zaradenia zamestnaní do I. a II. pracovnej kategórie zachovávajú do 31. decembra 2023. Z toho dôvodu pre posúdenie vzniku nároku na starobný dôchodok z titulu výkonu zamestnaní zaradených do zvýhodnenej pracovnej kategórie nie je možné pre navrhovateľku stanoviť iné (menej výhodné) podmienky, ako boli stanovené predchádzajúcou úpravou.

Výkon služby v II. kategórii funkcií navrhovateľke nebol zohľadnený pre nárok a výšku dávky výsluhového zabezpečenia. Odporkyňa v preskúmaných rozhodnutiach (naposledy v rozhodnutí zo 7. októbra 2008) zamietnutie žiadosti o starobný dôchodok odôvodnila bez ďalšieho tým, že nároky, vyplývajúce zo zaradenia služby do II. pracovnej kategórie nemajú vplyv na nárok na starobný dôchodok podľa zákona č. 461/2003 Z.z., tento svoj záver však nepodoprela žiadnym ustanovením zákona a bližšie ho nezdôvodnila a preto jej rozhodnutia odvolací súd považoval za nepreskúmateľné.

36. Skutkovú obdobnosť prejednávanej veci s vecou rozhodnutou v rozsudku sp. zn. 9So/112/2009 vidí Najvyšší súd najmä v tom, že aj navrhovateľovi mal byť podľa vyjadrenia odporkyne priznaný príspevok podľa § 119 a 120 zák. č. 410/1992 Zb.

V.

37. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok

odporkyne ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté v svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, najmä už v citovanom rozhodnutí sp. zn. 9So/112/2009, pri ktorom Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od neho odchýlil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska), s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku. Bude preto úlohou odporkyne, aby opätovne rozhodla o žiadosti navrhovateľa a zohľadnila doterajšiu judikatúru Najvyššieho súdu vrátane účinkov citovaného rozsudku sp. zn. 9So/112/2009, pričom, ak sa domnieva, že uvedený rozsudok nie je možné na danú vec aplikovať, toto svoje stanovisko riadne odôvodnila.

38. O práve na náhradu trov odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 a § 250l ods. 2 O.s.p., podľa ktorého iba úspešnému navrhovateľovi právo na úplnú náhradu trov tohto konania vzniklo pod podmienkou, že si ich uplatní, resp. budú pre konajúci súd zo spisu známe. Nakoľko tieto skutočnosti nenastali, rozhodol Najvyšší súd tak, ako je uvedené v druhej časti výroku.

39. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 3 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava sociálno-poistných vzťahov vychádza z verejnoprávnych vzťahov), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).